درس 24

1 دعا
رهبر گروه: دعا كنيد و اعضاي گروه و نيز اين درس را كه راجع به موعظة ملكوت خـدا اسـت، بـه خداونـد بسپاريد.

2 در ميان گذاشتنِ آموخته‌ها (15 دقيقه)
(نام كتاب)
هر يك به‌نوبت و به‌طور خلاصه براي ديگران تعريف كنيد كـه در خلال يكي از «اوقـات خلـوتي» كـه بـه مطالعه قسمت‌هاي تعيين‌شده از كتاب‌مقدس مشغول بوده‌ايد، چه آموخته‌ايد (مزمور 71، 73، 78، 82)، (يا يادداشتهايي را كه در اوقات خلوت خود نوشته‌ايد، بخوانيد).
به كسي كه صحبت مي‌كند خوب گوش كنيد، سخنانش را جدي بگيريد و او را بپذيريد. در مـورد آنچـه مي‌گويد بحث نكنيد.

3 به خاطر سپردن (5 دقيقه)
عنوان مجموعه: روميان
5 آية حفظي آخر را از روميان دو به دو مرور كنيد.

4 بررسي كتاب‌مقدس (90 دقيقه)
روميان 6:12-23
مقدمه: روميان 6:1-10 تشريحي است اعتقادي در اين زمينه كه «به چه اعتقـاد داشـته باشـيم»، امـا روميـان 6:11-16 رهنمـودي اسـت در اين خصـوص كـه «چگونـه زنـدگي كـنيم»، و روميـان 6:17-23 تشويقي است در زمينة پيشرفتي كه قبلاً صورت گرفته است. اين فصل نمـونه‌اي اسـت از طـرحِ تعليميِ منظم براي بناي ايمانداران زيرا شامل اصول درسـت اعتقـادي، و كـاربردي مرتبـط بـه آن، و تشـويق بـه پايداري است.

گام 1: قرائت
قرائت: روميان 6:12-23 را با هم بخوانيم.
هر يك از ما به‌نوبت يك آيه را بخوانيم تا قرائت تكميل شود.

گام 2: كشف كردن
ملاحظه: كدام حقيقت در اين بخش براي شما مهم است؟
يا: كدام حقيقت در اين بخش فكرتان يا قلبتان را لمس مي‌كند؟
يادداشـت: يك يا دو حقيقت را كه درك مي‌كنيـد كشـف نماييـد، در موردشـان تفكـر كنيـد، و فكرتـان را در دفترتان يادداشت كنيد.
در ميان گذاشتن: (پس از آنكه اعضاي گروه وقتي را به فكر كردن و يادداشت كردن گذراندنـد، بخواهيـد كـه به‌نوبت افكارشان را در ميان بگذارند).
حالا به‌نوبت آنچه را كه كشف كرده‌ايم، با يكديگر در ميان بگذاريم.
(سطور بعدي نمونه‌اي است از اينكه چطور افراد كشفيات خود را در ميان مي‌گذارند. بـه يـاد داشـته باشيد كه در هر گروه كوچك، اعضاي گروه مطالب متفاوتي را با هم در ميان خواهند گذاشت، و نه الزاماً مطالب ذيل را.)
كشف 1. در روميان 6:12-15 حقيقت مهمي براي من وجود دارد. پولس مسيحيان را نصيحت مي‌كند كه مسؤولند كه ديگر زندگي شرورانه و نامقدس نداشته باشند، و مانند غيرمسيحيان نباشند كه طبق طبيعت خود زندگي نامقدسي دارند يا مانند شريعت‌ستيزان در روم كه به‌خطا تعليم مي‌دهند كه فرد مسيحي بايـد از زندگي نامقدسي برخوردار باشد.
1- روميان 6:12-13 تعليم مي‌دهد كه مسيحيان نبايد اجازه دهند كه گناه بر بدنِ فاني‌شان حكمراني كند. مسيحيان شخصاً مسؤولند كه مطابق طبيعت گناه‌آلودشان زندگي نكنند، بلكـه مَطـابق طـبيعتِ تولـد تازه يافته‌شان (ر.ش. غلاطيان 5:16-18). در روميان 6:1-11، پولس استدلال كرد كـه خـدا قبلاً قـدرت مطلق طبيعت گناه‌آلودشان را برداشته است؛ حال در روميان 6:12-23 او مسيحيان را اندرز مي‌دهد كه ديگر از هوس‌هاي شرورانة طبيعت گناه‌آلودشان تبعيت نكنند، طبيعتي كه هنوز در مسيحيان حضور دارد (6:12). نه فقط اين، بلكه مسيحيان بايد اعضاي بدن جسماني خود را به‌عنوان ابزارهـاي عـدالت بـه خـدا تقديم كنند (6:13). طبيعت گناه‌آلود گرچه هنوز حضور دارد، امـا قـدرت مطلقش شكسـته شـده اسـت! مسيحيان قبلاً از گناه «عادل شمرده شده‌اند» (6:7)، يعني قدرت طـبيعت گناه‌آلودشـان قبلاً محكـوم بـه نابودي شـده و خـدا اينـك آن حكم و داوري را در زندگي‌شـان به‌واسـطة زنـدگي نـوين و مقـدس ايشـان

به‌قدرت روح‌القدس عملي مي‌سازد (8:13). بنابراين، مسيحيان اين قابليت را دريافت داشته‌اند تا در برابر طبيعت گناه‌آلود مقاومت كنند و خود را وقف زندگي نوين و مقدس خود بسازند.

2- روميان 6:14-15 تعليم مي‌دهد كه مسيحيان نبايد «زير شريعت» زندگي كنند، بلكه «زير فيض». پولس رسول رابطة ميان شريعت و فيض را تعليم مي‌دهد. او مسيحيان را به تلاش براي مقاومت در برابر هوس‌هاي فاسد طبيعت گناه‌آلودشان تشويق مي‌كند تا بتوانند «زير فيض» زندگي كنند (ر.ش. "زندگي به روح"، غلاطيان 5:16-26).

بسياري از مردم هنوز «زير شريعت» زندگي مي‌كنند، يعني مي‌كوشند با قدرت خود، با انجام مناسك شريعت نجات بيابند يا خدا را خشنود سازند (يعني شريعت تورات براي يهوديان، يا شريعت اسلامي براي مسلمانان، يا احكام شرعي براي مسيحيان شريعت‌گرا). كتاب‌مقدس مي‌فرمايد كه اين قبيل افراد نه از وضعيت قانوني عادل‌شمردگي برخوردارند و نه از وضعيت اخلاقي قدوسيت. ايشان هرگز نمي‌توانند از زندگي نوين و عادل و مقدس برخوردار باشند، زيرا مي‌كوشند به قدرت خود اينچنين زندگي كنند.

اما مردماني كه «زير فيض» هستند، يعني به‌واسطة فيض خدا از طريق ايمان نجات يافته‌اند، نه فقط از وضعيت قانوني عادل‌شمردگي، بلكه از وضعيت اخلاقي قدوسيت نيز برخوردارند! كتاب‌مقدس مي‌فرمايد كه اين دست از مسيحيان نمي‌توانند هرگز به زندگي كردن در گناه ادامه دهند. ممكن است كماكان در بعضي از گناهان بيفتند، اما به زندگي كردن در آن گناه ادامه نخواهند داد (ر.ش. اول يوحنا 3:6-9). ايشان از گناه خود توبه كرده، آن را اعتراف نموده، بخشايش و فيض الهي را دريافت خواهند داشت، و اين به ايشان كمك خواهد كرد كه به مقاومت در برابر آن گناه ادامه دهند! بدينسان، مسيحيان براي آنكه دائماً از زندگي نوين و عادل و مقدس برخوردار باشند، بايد از فيض خدا بهره‌مند گردند و آن را به‌كار گيرند (ر.ش. عبرانيان 12:14-15)! ايشان با دريافت مداوم فيض خدا از طريق ايمان، مي‌توانند به مقابله با طبيعت گناه‌آلود ادامه دهند و مي‌توانند به وقف خويشتن به زندگي نوين و عادل و مقدس نيز تداوم بخشند. طبيعت گناه‌آلود نبايد ارباب زندگي فرد مسيحي باشد. نيازي نيست كه طبيعت گناه‌آلود در زندگي فرد مسيحي ارباب باشد. با تكيه به خدا و فيض او، طبيعت گناه‌آلود ديگر در زندگي فرد مسيحي ارباب نخواهد بود (6:14).

پولس در آيه 15 مي‌فرمايد كه آموزة عادل‌شمردگي به‌واسطة فيض از طريق ايمان، اين حق را به كسي نمي‌دهد كه شريعت و احكام اخلاقي (ده فرمان) را رد كند و بدون مجازات به گناه كردن ادامه دهد. مسيحيان گرچه هيچگاه به‌واسطة حفظ شريعت عادل شمرده نمي‌شوند، اما كماكان به شريعت نياز دارند تا به ايشان نشان دهد كه چگونه مسيحي‌وار زندگي كنند (ر.ش. فصل 7).

كشف 2ـ در روميان 6:16-23 حقيقت مهمي براي من وجود دارد. پولس اندرز مي‌دهد كه مسيحيان مسؤولند تا عادل و مقدس زندگي كنند. مسيحيان نبايد ديگر برده گناه باشند، يعني نبايد ديگر بردة طبيعت گناه‌آلود خود باشند و كارهايي را انجام دهند كه متعلق به اين طبيعت مي‌باشد. بجاي آن، بايد برده عدالت باشند، يعني متعهد باشند كه مطابق وضعيت عادل و مقدس خود زندگي كنند و كارهاي عادل و مقدس بجا آورند. در يوحنا 15:15 و غلاطيان 5:1 آمده كه فقط اطاعت از مسيح منجر به آزادي كامل مي‌شود؛ در اينجا نيز پولس وضعيت واقعي مسيحيان را با دو تصوير در بارة رابطه ميان برده و اربابش تشريح مي‌كند.

مطابق آيه 16، مسيحيان پيش از توبه و بازگشتشان، داوطلبانه خود را برده ارباب قديمي‌شان مي‌ساختند، اربابي كه «گناه»ناميده مي‌شود، كه همانا طبيعت گناه‌آلودشان با تمامي مظاهر نااطاعتي‌اش مي‌باشد. «گناه» چنان ارباب قدرتمندي بود كه ايشان نمي‌توانستند هيچ نيكويي انجام دهند جز آنكه فقط مطيع شرارت باشند. عاقبتِ زندگي تحت سيطرة گناه «مرگ» است، مرگ روحاني در زمان حال، مرگ جسماني در پايان زندگي در اين جهان، و مرگ ابدي در جهنم در عالم آينده. مطابق آيه 16، مسيحيان پس از توبه و بازگشتشان، داوطلبانه خود را بردة ارباب جديدشان ساختند، اربابي كه «عدالت» ناميده مي‌شود با تمام مظاهر اطاعتش. در اينجا «عدالت» دلالت دارد بر عدالت در تمامي جنبه‌هايش و عملاً به‌معناي همان نجات است با تمامي جنبه‌هايش (ر.ش. 5:17). «عدالت» چنان ارباب قدرتمندي است كه مسيحيان مي‌توانند از آنچه كه نيك است اطاعت كنند. عاقبت زندگي كردن تحت سيطرة عدالت همانا «حيات» است، يعني زندگي نوين و روحاني و مقدس در زمان حال، قيام جسماني پس از مرگ، و تداوم حيات ابدي در عالم آينده.

بدينسان، پولس تعليم مي‌دهد كه هيچ انساني نمي‌تواند بدون ارباب زندگي كند! در اين دنيا هيچكس واقعاً «آزاد» يا «مستقل» نيست به اين معنا كه هيچ اربابي نداشته باشد. هر كس در اين دنيا اربابي دارد و خود را داوطلبانه تحت حاكميت او قرار مي‌دهد؛ اين ارباب يا «گناه» است يا «عدالت». «اربابْ گناه» مردم را وا مي‌دارد به اينكه اعضاي بدن خود را همچون ابزارهاي بي‌عدالتي و ناراستي در اختيار او بگذارند و اين امر منجر به وضعيت عدم قدوسيت مي‌گردد، يعني عدم توانايي مقاومت در برابر گناه و عدم توانايي اطاعت از خدا. اما «اربابْ عدالت» مسيحيان را وا مي‌دارد به اينكه اعضاي بدن خود را همچون ابزارهاي عدالت تقديم دارند و اين امر منجر به وضعيت قدوسيت مي‌گردد، يعني توانايي مقاومت در برابر گناه و توانايي اطاعت از خدا. وقتي يك فرد مسيحي مي‌داند كه اينها عواقبِ خدمت به گناه و خدمت به عدالت است، مايل خواهد شد كه خود را به وفاداريِ مداوم به عيسي مسيح وقف نمايد.

گام 3: سؤال

ملاحظه: از اين بخش چه چيزي مايليد از گروه بپرسيد؟
سعي كنيم همه حقايق موجود در روميان 6:12-23 را درك كنيم و در مورد مطالبي كه درك نمي‌كنيم، سؤال كنيم.
يادداشت: سؤال خود را تا حد امكان روشن طرح كنيد. سپس آن را در دفترتان بنويسيد.
در ميان گذاشتن: (پس از آنكه اعضاي گروه وقتي را به تفكر و يادداشت كردن گذراندند، اجازه دهيد ابتدا هر كس نظرات خود را مطرح كند.)
بحث: (سپس چند تا از اين سؤالات را انتخاب كنيد و بكوشيد در بارة آنها در گروه بحث كنيد و پاسخشان را بيابيد.)
(مطالب ذيل نمونه‌هايي است از سؤالاتي كه ممكن است محصلين مطرح كنند؛ همچنين تذكراتي براي بحث در بارة سؤالات ارائه شده است.)

سؤال 1. (تمام فصل 6). اين فصل در بارة قدوسيت چه تعليم مي‌دهد؟
يادداشتها.
1- قدوسيت چيست؟ روميان 6:6 مي‌فرمايد كه «انسانيت كهنه» ما با مسيح مصلوب گرديد. زمان اين فعل بيانگر اين است كه طبيعت فاقد تولد تازة ما يك بار براي هميشه بطور قطع معدوم شد. «انسانيت كهنة» ما همان وضعيت دروني ما و نيز شرايط بيروني ما پيش از تولد تازه مي‌باشد. گفته نمي‌شود كه «انسانيت كهنة» ما به‌تدريج و طي فرايندي در طول زمان معدوم مي‌شود. «قدوسيت» دلالت دارد بر «انسانيت تازة» ما، يعني همان وضعيت دروني و شرايط بيروني ما پس از تولد تازه. در روميان 6:19 و 22، كلمة «قدوسيت» به «فرايند مقدس شدنِ روز افزون» (تقديس) اشاره ندارد، بلكه به «وضعيت مقدس شدن» (ر.ش. اول قرنتيان 1:30). اين كلمه به قابليتي اشاره دارد كه از سوي خدا داده مي‌شود تا در برابر گناه مقاومت كنيم و با زندگي نوين خود، او را با تمام قلب اطاعت نماييم. در فصل ششم روميان، تأكيد بر فرايند تقديس نيست، بلكه بر وضعيت تقديس است كه قدوسيت ناميده مي‌شود. تأكيد بر گسستگي قطعي با گناه و قدرت گناه است كه يك بار براي هميشه روي مي‌دهد، و نيز بر توانايي و تعهد به عدالت.
2- هدف از قدوسيت چيست؟ مطابق روميان 6:6، هدف از مصلوب شدنِ «انسانيت كهنة» ما كه بصورت قطعي و يك بار براي هميشه رخ داد، اين بود كه «جسد گناه معدومِ شود» و «ديگر گناه را بندگي نكنيم». «جسد گناه» همان بدن جسماني ماست كه همچون وسيله‌اي از سوي طبيعت گناه‌آلودمان اداره و كنترل و به‌كار گرفته مي‌شد؛ اين طبيعت گناه‌آلود همان تمايلات گناه‌آلود هستند كه هنوز هم در فرد مسيحي ساكن است. مصلوب شدنِ انسانيت كهنه ما براي اين بود كه جسد گناه فاقد قدرت و نفوذ گردد، يا به بياني استوارتر، معدوم شود. جسد گناه قبلاً محكوم به نابودي شده و اين حكمِ محكوميت اكنون به‌واسطة زندگي نوين و مقدس به‌قدرت روح‌القدس (8:13)، در حال اجرا شدن است. شخص وقتي مسيحي مي‌شود، بدن جسماني‌اش نبايد ديگر به‌وسيلة طبيعت گناه‌آلودش اداره و كنترل شود، بلكه مطابق روميان 6:16، بايد به‌وسيلة وضعيت تولد تازه يافته‌اش اداره و كنترل گردد، يعني به‌وسيله عدالتي كه در قدوسيت متجلي مي‌شود (مقاومت در مقابل گناه و اطاعت از خدا) (6:18-19؛ غلاطيان 5:16-26).
3- شواهد قدوسيت در زندگي ما چيست؟ شواهد قدوسيت در زندگي ما، مرگِ نسبت به قدرت گناه است (6:2، 7، 11، 14)، يعني اينكه نشان دهيم كه ديگر برده و بندة طبيعت گناه‌آلود خود نيستيم (6:6). شواهد قدوسيت زماني متجلي مي‌شود كه طبق حيات جديد خود زندگي كنيم ("در تازگي حيات رفتار نماييم"، 6:4) و «براي خدا» زيست نماييم، يعني تحت كنترل خدا و اطاعت از او زندگي كنيم (6:11). شواهد قدوسيت زماني متجلي مي‌شود كه اعضاي فيزيكي بدن خود را همچون ابزار عدالت به خدا تقديم كنيم (6:13و19) و با تمام قلب از آن «صورت تعليم» كه «به آن سپرده شده‌ايم» اطاعت نماييم (6:17).
4- انگيزة قدوسيت چيست؟ مهم‌ترين آموزه در فصل ششم روميان اين است كه آنچه براي اِعمال قدوسيت اساسي است، فيض است و نه شريعت (6:14). آناني كه «زير شريعت» هستند، خويشتن را عادل مي‌پندارند و مي‌كوشند با انجام كارهاي شريعت عادل شمرده شوند. انگيزة ايشان از اطاعت از شريعتْ ترس از مجازات الهي است، و هدفشان از اطاعت از شريعتْ كسبِ نجات با دستاوردهاي شخصي و دريافت پاداش از خداست. اما وقتي كسي «زير فيض» باشد، عميقاً آگاه است كه قبلاً در اثر فيض متعال و رايگان خدا عادل شمرده شده و اين فيض را به‌واسطة ايمان دريافت داشته است. آگاهي ايشان از محبت خدا، اشتياق و اراده‌اي مقدس را در آنان بيدار مي‌سازد تا از خدا اطاعت كنند. انگيزة ايشان از اطاعت خدا محبتي است كه به خدا دارند، و هدفشان از اطاعت خدا جلال دادن اوست.
5- قطعيت قدوسيت چيست؟ قطعيت قدوسيت ما استوار است بر مرگ و قيام واقعي مسيح از يك سو، و مرگ و قيام روحاني ما با مسيح از سوي ديگر. درست همانگونه كه نتيجة قطعيِ مرگ مسيح، قيام او بود، به همان شكل، نتيجة قطعي مرگِ فرد مسيحي نسبت به قدرت گناه، حيات تازه و عادل و مقدس مي‌باشد! مرگ و قيام مسيح سبب قطعي بودنِ عادل‌شمردگي و قدوسيت مسيحيان مي‌گردد! مسيحيان در مرگ مسيح سهيم مي‌شوند تا در حيات مسيح نيز سهيم گردند. مسيحيان بخاطر مرگ و قيام خود با مسيح كه بصورت قطعي و يك براي هميشه رخ داد، «مي‌توانند طبق حيات تازه و قيام‌كرده براي خدا زندگي كنند، و چنين نيز خواهند كرد» (6:8-11)! بنابراين، مسيحيان نه فقط بايد خود را همچون برده تسليم خدا (6:13) و اطاعت از ارادة او كنند (6:16)، بلكه قادرند چنين بكنند و چنين نيز

خواهند كرد ! مسيحيان نه فقط موظفند اطاعت كنند، بلكه آفريده شده‌اند تا اطاعت كنند، گرچه طبيعت تقديس شده‌شان هنوز ناكامل است و در مقابل اطاعت مقاومت مي‌كند. ايشان كاري جز اطاعت نمي‌توانند بكنند، زيرا مطابق فيليپيان 2:12-13، خدا در ايشان كار مي‌كند تا هم اراده و هم عملشان طبق هدف نيكوي او باشد (ر.ش. 8:30؛ فيليپيان 1:6؛ اول پطرس 1:1-2). بنابراين، اطمينان داريم كه قدرت طبيعت گناه‌آلود ما هرگز ديگر بر ما سيطره و كنترل مطلق نخواهد داشت، نه فقط در زمان حال بلكه در هيچ زمان ديگري در آينده! فيض خدا كه در مرگ و قيام روحاني‌مان با مسيح به ما عطا شده، تضمين مي‌نمايد كه مي‌توانيم پي ببريم به اينكه چه بايد بكنيم و چنين نيز خواهيم كرد! پيروزي قطعي است (8:31ـ 37). مبارزه بر عليه گناه امري بي‌ثمر نيست، زيرا قدرت طبيعت گناه‌آلود بگونه‌اي مؤثر (كافي) شكسته شده است. پيروزي قدوسيت به‌واسطة كار تكميل‌شدة مسيح براي نجات، تضمين شده است. اين واقعاً خبر خوش است! اين «انجيل» است!

سؤال 2. (6:19). مسيحيان چگونه مي‌توانند اعضاي بدن جسماني خود را به خدمت عدالت وقف كنند؟

يادداشتها. عهدعتيق و عهدجديد بر اهميت اعضاي بدن و قابليت‌هاي ذهني‌مان در مبارزه با گناه تأكيد گذاشته‌اند. برخي از روشهاي مثبت براي وقف اعضاي بدنمان بشرح زير است.

- امثال 4:23 مي‌فرمايد كه بايد دل خود را بيش از هر چيز ديگري نگاه داريم.
- امثال 4:26-27 مي‌فرمايد كه بايد پايهاي خود را براي راههاي استوار استفاده كنيم.
- امثال 15:30 مي‌فرمايد كه بايد از صورت خود استفاده كنيم تا با چشماني شادمان براي مردم شادي به ارمغان بياوريم.
- امثال 19:20 مي‌فرمايد كه بايد از گوشهاي خود براي شنيدن پند و اندرز و پذيرش رهنمودها استفاده كنيم.
- امثال 24:16 مي‌فرمايد كه حتي اگر هفت بار بيفتيم، بايد از پايهاي خود استفاده كنيم تا هميشه دوباره بايستيم.
- امثال 24:27 مي‌فرمايد كه بايد از دستهاي خود استفاده كنيم تا اولويت‌هاي برتر خود را پيش از چيزهاي ديگر به پايان برسانيم.
- امثال 24:32 مي‌فرمايد كه بايد از چشمان خود براي مشاهده و آموختن درس استفاده كنيم.
- امثال 25:15 مي‌فرمايد كه بايد از دهان خود استفاده كنيم تا با صبر و ملايمت سخن بگوييم، كاري كه بسيار متقاعدكننده مي‌باشد.
- فيليپيان 4:8 مي‌فرمايد كه بايد از فكر خود براي انديشيدن به امور راست و شريف و درست و خالص و دوست‌داشتني و قابل تحسين و عالي و قابل ستايش استفاده كنيم.

سؤال 3ـ (6:17). اطاعت با تمام قلب از «صورت تعليمي» كه مسيحيان «به آن سپرده شده‌اند» به چه معنا است؟

يادداشتها.

1- اين صورت تعليم چيست؟ «صورت تعليم» آن «الگو يا معيار تعليم مسيحي» است كه همة رسولان به‌كار مي‌بردند و در عهدجديد ثبت شده است؛ اين همان روش درست و تثبيت يافته براي تعليم دادنِ آموزه‌هاي مسيحي است (ر.ش. دوم تيموتاؤس 1:13). اين «صورت تعليم» بطور خاص در كتاب روميان تجلي يافته، و مطابق با دوم پطرس 3:12 و 14-16، پطرس رسول نيز از آن بخوبي آگاهي داشته است. اين «روش درست و تثبيت يافته براي تعليم دادنِ آموزه‌هاي مسيحي» تنظيم‌كنندة انديشه و عمل مسيحيان بود. آن يگانه روش درست عادل‌شمردگي و نيز يگانه روش درست تقديس را تعليم مي‌دهد. آن قاعدة كامل خدا براي ايمان و عمل است، يعني آموزه‌هايي كه همة مسيحيان بايد بدان معتقد باشند و رفتارهايي كه همة مسيحيان بايد از آن اطاعت نمايند. در اعمال 20:17-35، پولس رسول مي‌فرمايد كه وظيفة او در خصوص شهادت دادن به انجيل فيضِ خدا شامل اعلام قاطعانة «تمامي ارادة خدا» مي‌شده است. او مرگ و قيام عيسي مسيح را تعليم داد. او نياز به توبه و ايمان به عيسي مسيح را تعليم داد. او امور ملكوت خدا را تعليم داد، درست همانگونه كه عيسي مسيح در مَثَل‌هايش انجام داد. او رهبران كليسا را تعليم داد كه از يكديگر و از گله خدا مراقبت به‌عمل آورند، گله‌اي كه خدا به ايشان سپرده بود، خصوصاً اينكه گلة خدا را از معلمين دروغين محفوظ نگاه دارند كه به‌منظور تحريف حقايق كتاب‌مقدس وارد كليسا مي‌شوند. او به ايشان تعليم داد كه به ضعفا و نيازمندان توجه نشان دهند. به همين شكل، در كتاب روميان، او يگانه روش درست براي عادل‌شمردگي و يگانه روش درست براي تقديس را تعليم داد. امروزه مسيحيان نمي‌توانند و نبايد «صورت تعليم مسيحي» را از ياد ببرند!

2- مسيحيان مطيعِ اين صورت تعليم مي‌باشند. پولس نمي‌فرمايد كه اين صورت (يا الگوي) تعليم درست و تثبيت يافته به مسيحيان سپرده شده تا ايشان آن را طبق دلخواه خود تفسير كرده، اطاعت نمايند. او مي‌فرمايد كه همة مسيحيان به اين صورت درست و تثبيت يافتة تعليم سپرده شده‌اند! خدا به‌گونه‌اي حاكمانه مسيحيان را مطيع تمامي قانون ايمان و عمل خود ساخت. اين بدان معناست كه آنچه كه خدا مي‌خواهد همة مسيحيان بدان معتقد باشند و عمل كنند، امري است عيني. ذهني نيست و وابسته به تفسير انسانها نمي‌باشد. آن را خدا مكشوف ساخته است و ابداع انسان نيست (ر.ش. اول قرنتيان 2:9-10). مسأله اعتقاد و عمل مسيحي به‌گونه‌اي حاكمانه از سوي خدا تعيين شده، نه از سوي كليسا و نه از سوي رهبران كليسا. خدا حاكمانه به مسيحيان امر فرموده كه به چه اعتقاد داشته باشند و چگونه

زندگي كنند. مسيحيان نمي‌توانند بعضي چيزها را از كتاب‌مقدس انتخاب كنند و به آنها اعتقاد داشته باشند و عمل كنند و بقيه راناديده بگيرند. مسيحيان به‌گونه‌اي حاكمانه مطيع «تمامي ارادة خدا» گرديده‌اند.

3- مسيحيان با تمامي قلب مطيع اين صورت تعليم مي‌باشند. مسيحيان به‌گونه‌اي منفعل از يك ارباب به ارباب ديگر منتقل نشده‌اند. مطابق روميان 6:16-17، پس از آنكه خدا حاكمانه «قدرت گناه» را در آنان شكست، ايشان داوطلبانه، صميمانه و با شادي از «اسارت گناه» دست شستند و خود را به خدا و به اطاعت از او تقديم نمودند! اين بدان معنا است كه شخصي كه عيسي مسيح را به‌عنوان نجات‌دهنده مي‌پذيرد، او را به‌عنوان خداوند نيز مي‌پذيرد! شخصي كه براي عادل‌شمردگي نزد عيسي مي‌آيد، براي تقديس نيز نزد او مي‌آيد! اطاعت از اين دعوت كه به مسيح به‌عنوان عدالت خود اعتماد كنيم، به‌معني دعوت به اطاعت از تمامي ارادة مكشوف‌شدة او نيز مي‌باشد (اعمال 20:27)! و ارادة مكشوف‌شدة خدا بصورت تعليم درست و تثبيت يافته در خصوص اعتقاد و عمل به ما عطا مي‌شود! به‌منظور درك اين صورت تعليم درست و تثبيت‌يافتة مسيحي، مسيحيان بايد بيشتر به مطالعة كتاب‌مقدس بپردازند و هر كتابِ كتاب‌مقدس را بطور كامل در چارچوب كاملش بخوانند، نه اينكه فقط برخي از آيات كتاب‌مقدس را از بخشهاي مختلف آن بصورت پراكنده مطالعه كنند.

گام 4: كاربرد

ملاحظه: كداميك از حقايق موجود در اين بخش، چيزي است كه مسيحيان مي‌توانند امروز آن را به‌كار ببرند؟

در ميان گذاشتن و يادداشت كردن: با يكديگر فكر كنيم و از روميان 6:12-23 فهرستي از كاربردهاي احتمالي تهيه كنيم.

ملاحظه: كدام كاربرد احتمالي را خدا مي‌خواهد كه شما به كاربردي شخصي براي خودتان تبديل كنيد؟

يادداشت كردن: اين كاربرد شخصي را در دفترتان بنويسيد. مي‌توانيد كاربرد شخصي‌تان را با ديگران در ميان بگذاريد.

(به ياد داشته باشيد كه در گروههاي مختلف، افراد ممكن است حقايق متفاوتي را براي كاربرد شخصي انتخاب كنند، يا حتي كاربردهاي متفاوتي را از يك حقيقت استخراج كنند. ذيلاً فهرستي از كاربردهاي احتمالي را ارائه مي‌دهيم.)

كاربردهاي احتمالي

- 6:12؛ تعهد كنيد كه خود را مطيع خداوندي عيسي مسيح بسازيد و ديگر اجازه ندهيد كه طبيعت گناه‌آلودتان در بدن فاني‌تان حكمراني كند. ديگر از هوس‌هاي شريرانة طبيعت گناه‌آلودتان اطاعت نكنيد.

- 6:13، 19؛ هر روز تعهد كنيد كه اعضاي بدنتان (مثلاً فكر، قلب، چشم، گوش، زبان، دست، پا، و غيره) را همچون ابزارهايي به خدا تقديم كنيد تا كارهايي را انجام دهند كه در نظر خدا درست و مقدس است.

- 6:14؛ تصميم بگيريد كه ديگر «زير شريعت» زندگي نكنيد؛ زندگي كردن «زير شريعت» بدين معناست كه انسان بكوشد با قدرت خودش خويشتن را نجات دهد، يا از مقررات شريعت اطاعت كند، و مناسك مذهبي همچون خواندن نماز و روزه گرفتن را بجا آورد (مقايسه شود با اعمال فريسيان)، يا كارهاي نيك انجام دهد تا خشنودي خدا را كسب كند. بجاي آن، تصميم بگيريد كه شروع كنيد به زندگي كردن «زير فيض»، يعني به اين واقعيت متكي باشيد كه قبلاً به‌واسطة فيض خدا از طريق ايمان به عيسي مسيح نجات يافته‌ايد. خدا قبلاً به شما وضعيت عدالت را عطا كرده است، يعني قبلاً شما را عادل اعلام داشته و از آن زمان به بعد، شما را كاملاً عادل تلقي كرده، اينچنين نيز با شما رفتار مي‌كند! خدا قبلاً به شما وضعيت قدوسيت را عطا كرده، يعني به شما اين قابليت را داده تا در مقابل گناه ايستادگي كنيد و از او اطاعت نماييد. شما در مقام فرزندان روحاني خدا، از مساعدترين رابطه با خدا برخوردار مي‌باشيد. از فيض خدا تمتع ببريد و دائماً از آن بهره بگيريد تا طبق حيات جديد زندگي كنيد، يعني اينكه اعضاي بدنتان را همچون ابزارهاي عدالت و قدوسيت به خدا تقديم كنيد.

- 6:16؛ توجه داشته باشيد كه شخصي كه خود را به طبيعت گناه‌آلودِ خويش مي‌سپارد تا از اميال شريرانة طبيعت گناه‌آلود خود اطاعت كند، هنوز بردة طبيعت گناه‌آلود خويش مي‌باشد. اطاعت از طبيعت گناه‌آلود منتهي به مرگ مي‌شود (6:23 a).

- 6:17؛ از «آن صورت تعليمي» كه همه مسيحيان به آن سپرده شده‌اند، اطاعت كنيد. يعني از روش درست و تثبيت يافتة تعليم آموزه‌هاي مسيحي را كه تنظيم‌كنندة انديشه و عمل مسيحيان است، آگاه باشيد و از آن اطاعت كنيد. براي مثال، يگانه روش درست عادل‌شمردگي و همچنين يگانه روش درست تقديس را بدانيد و از آن اطاعت كنيد.

كاربردهاي شخصي

- من متعهد مي‌شوم كه براي جلال خدا، طبق حيات تازه و عادل و مقدس زندگي كنم.

- مي‌خواهم نهايت تلاش خود را بكنم تا شكل درست و تثبيت يافتة تعليم آموزه‌هاي مسيحي را بياموزم. من پي برده‌ام كه كتاب روميان در كتاب‌مقدس يكي از بهترين نمونه‌ها از اين شكل درست و تثبيت يافتة تعليم ارادة خداست. به همين جهت است كه شخصاً مطالعة كتاب روميان را ادامه خواهم داد و تعليم اين كتابَ را به ساير مسيحيان در همه جا پي خواهم گرفت.

گام 5: دعا
دعا: هر يك از ما به‌نوبت در بارة يكي از حقايقي كه خدا از روميان 12:6-23 به مـا آموختـه اسـت، دعـا كنيم.
(نسبت به آنچه كه در طول اين بررسي كتاب‌مقدس آموخته‌ايـد، در دعـا واكنش نشـان دهيـد. تمـرين كنيد كه فقط طي يك يا دو جمله دعا كنيد. به يـاد داشـته باشـيد كـه افـراد در گروههـاي مختلف، در بـارة مطالب متفاوتي دعا خواهند كرد.)

5 دعا (8 دقيقه)
دعاي واكنشي
در واكنش به آنچه كه امروز آموختيد، به‌نوبت دعاهايي كوتاه به‌حضور خدا بكنيد.
يا گروه را به دسته‌هاي دو نفري يا سه نفري تقسيم كنيد تا در واكنش به آنچه كه امـروز آموختيـد، بـه حضور خدا دعا كنيد.

6 تكليف (2 دقيقه)
براي جلسه بعد
(رهبر: اين تكليف را به‌صورت نوشته به اعضاي گروه بدهيد يا بخواهيـد كـه آن را در دفـتر يادداشتشـان رونويسي كنند).
- تعهد: نسبت به شاگردسازي و بناي كليسا و موعظة ملكوت احساس تعهد كنيد.
براي يك فرد يا يك گروه «روميان 12:6-23» را موعظه كنيد، يا تعليم دهيد يا بررسي نماييد.
- وقت خلوت: هر روز به اندازة نصف فصل از 84ـ 90ـ 91ـ 92 را بخوانيد. از روش حقيقت دلخواه استفاده كنيد. يادداشت برداريد.
- به خاطر سپردن: آيه جديد كتاب‌مقدس را مورد تعمق قرار دهيد و آن را حفظ كنيد. «خدا بي‌همتا است»: اشعيا 40:25-26. اين آيه را هر روز تكرار كنيد.
- دعا: در اين هفته براي يك شخص يا يك چيز مشخص دعا كنيد و ببينيد كه خدا چه مي‌كند (مزمور 5:3).
- آمادگي: مَثَل كوري كه راهنماي كوري ديگر است از متي 15:14، و مثل معمار دانا و نادان از متي 7:24-27. از روش 6 گام براي تفسير مَثَل‌ها استفاده كنيد.
- پوشة مربوط به «موعظة ملكوت خدا» را تكميل كنيد.